

ПЕРЕДІВ

1986

№4

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ПІД КОРИНЬ

Слово про слово і діло

Всім доводилось чути,
ще й не раз, либонь, і не два
(та й узнати на практиці,
бо в житті ж — як на довгій ниві!):
є
вагомі слова,
золоті слова,
і пусті слова,
і слова фальшиві...

Слово — штука серйозна.
Але зразу ж — не розгадять,
чи це — справжня коштовність,
а чи тільки її подоба,
бо, як знаєм, на слові
не означені, не стоять
ні вага, ні ціна, ані сорт,
ані проба.

Не даремно ж бо
нині,
коли йде принципова, пряма,
ділова
всепартійна і всенародна
розмова
про справи високі,—
йдеться в ній, зокрема,
і про істинну вартість
нашого з вами Слова.

Не в пошані сьогодні
в'юнкі та медові слова,
слова пустодзвонні,
слова, глухі, мов із вати:
життя не стоїть —
вимагає пора нова
іменами своїми
речі іменувати!

Повертати Словам
їх високий авторитет,
щоби повнилось кожне
силою, ясным змістом,
як оті невмирущі:
«Комуністи — вперед!»
і:
«Загину — вважайте мене
комуністом!»

Сухозлотну
од Слова
геть одвіювати лузгу,
розбиратись, де слово —
лише машкара лукава,
шанувати у Слові
правдиву ціну й вагу —
наша спільна, державна,
відповідальна
справа!

Бо за слово — усі ми,
незважаючи на чини,
рівно відповідальні!
Тож при нашому Слові,
як надійні гаранті
ваги його і ціни,
мають твердо стояти
кожного
Честь і Совість!

Не вироджувать Слово
у легковажне слівце,
не робити із нього
блазня в пишній одежці!
І коли уже кажемо:
«З честю справимось!» — то це
мусить бути
по совісті
Словом, Справою
Честі!

Продовження на стор. 2.

Слово про слово і діло

Позбавляється права
всьяке слово пусте,
що, буває,
горобчиком пурхнуло
і — полетіло.
Право жити сьогодні
має слово лиш те,
за яким
невідступно крокує
реальне Діло!..

Не усе ще у нас,
як то мовиться, екстра-клас.
Та в усім розберемося —
люди ми — не наївні,
знаєм: далі — залежить
лише од самих же нас
щоб усе було — класно,
щоб — на потрібному рівні!

Позичать нам не треба
ні в кого
ні знань, ані сил —
буде зроблена справно
задумана нами Робота!
І дарма надриває
охриплі свої голоси
зловороже поріддзя,
братія чорнорота.

У нас підступу ничого
навіть на гадці нема,
тож нема і потреби
напускати словесні тумани —
із найвищих трибун
викладаємо перед всіма
наші успіхи,
клопоти,
цілі,
задуми,
плани.

Нам немає чого
у душі і у серці таїть:
твердо будучи вірні
Ділу своєму і Слову,
на високім, тривожнім порозі
тисячоліть
ми запрошуєм інших
на мирну, одверту розмову.

Щоб останнім порогом
для людства не став той поріг,
коли далі — нічого,
лише — надмогильні плити;
щоб, довір'ям об'єднаний,
рід людський
міг
у здоров'ї та силі
поріг той
переступити.

Святішої в нас
од цієї — немає мети:

трудитись, аби ще й не родженому
нащадку
нашу рідну планету
і землю свою зберегти;
а дітям своїм —
передати
у кращім порядку!

І од цього —
ніколи не збочимо
ані на п'ядь!
Тож можемо людству в очі
дивитися сміло:
з відкритими лицями
перед світом усім
стоять
наші чесні, вагомі,
партійні
Слово і Діло!

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Не обов'язково бути професором,
доктором філології, щоб зрозуміти,
що «економіка», «економічно», «еко-
номія» — суть поняття дуже й дуже
споріднені, і справа тут не в коренях
слів і не в суфіксах-префіксах.

Чуємо від сусідів і самі кажемо:
— Економічно ми живемо непогано,
але хотілося б іще краще!

Правильно! Треба жити краще — і
в економічному, і в морально-етично-
му плані. А хто ж нам, товариші, зава-
жає? Та самі ми ж собі часто і заважає-
мо.

Візьмемо ту ж таки економію. Не в
площині того дядька, котрий сірника
різав начеверто (економив!), а пляшки
йому й на раз було мало. Йтиметься
не лише про економію — електроенер-
гії, газу, гарячої води і т. п. — у побу-
товому плані. І не лише про економію
енергетично-матеріальних ресурсів на
виробництві. Де кожна кіловат-година
електроенергії, кожен кілограм мета-
лу, кожен літр пального, кожен деци-
метр шкіри чи тканини мають викорис-
товуватись по-хазяйському. Із зведен-
ням, де це тільки можливо, відходів
до нуля, а де не зовсім можливо — до
цифри з нулями попереду.

Задумаймося над, може, і не новою,
проте в архів іще не зданою істиною:
економлячи щось (і час у тому числі!)
для когось, ви економите і для самих
себе.

На заводі роблять побутовий при-
лад — пральну машину, телевізор,
електропраску, пылесос.

На фабриці щось шиють: черевик
або чоботи, пальто чи штани.

Задавалось би, купуй який завгодно
товар — полиці від нього аж ломлять-
ся. А ми все бігаємо з магазину в ма-
газин, та:

— Нам би чогось іншого...

Іншого — значить, якісного, доброт-
ного, модного.

Зробили ви для когось телевізор,
котрий то кашляє, то блимає. От той
невдаха, котрий його купив, і бігає по
гарантійним майстерням. Яка вже тут
економія часу, навіть у виробничому
плані, коли чоловік з роботи відпрошу-
ється, бо телевізійний (гарантійний!)
майстер має «протягом дня» прийти.

Хіба той невдаха у такому стресово-
му стані пошле вам путящі штани? Та
ніколи в світі!

А ви, товаришу, котрий телевізора:
стук-грюк, аби з рук у торговельну ме-

режу випхнути, — у свою чергу, біжите
гарних штанів або черевиків по мага-
зинах шукати. Шукайте, шукайте!
Скривджений вами кравець таке по-
шиє, що на собаку мале, а на kota ве-
лике.

От і не економимо часу ні свого, ні
сусідового, ні державного. Про зіпсова-
ний матеріал, про витрачену ні на що
електроенергію вже й мови нема. То
хіба це по-хазяйському?

Останніми роками у нас був такий
дуже типовий сатиричний персонаж —
обіцяльник. Зобов'язання брав на кар-
бованці, а виконував їх на гроші щер-
баті. Не можна сказати, що обіцяльни-
ка вже можна в сатиричну «Червону
книгу» заносити, бо він — геть пе-
ривівся. Є він і тепер, хоч поголів'я його
і зменшилось.

Зате інша сатирична личина об'яви-
лася. Вона вам словами «план», «ви-
конання», «перевиконання» так баки
заб'є, що хоч бери та з того переви-
кональника картину малюй і на почес-
ному місці вішай. Придивись ближче:
е-е, ні-і, тут не картина, тут карикатура
саме на порі! Збрехав? Плану не вико-
нав і не перевиконав, приписками очі
замилув? У тім і суть, що ні. Воно кра-
ще хай би того плану взагалі не вико-
нував, аніж отак перевиконувати. Брак?
Та й браком не назовеш, хоча й брако-
роб у наші дні, теж, на превеликий

жаль, у сатиричну «Червону книгу»
не проситься. Є ще цього зіллячка на
розплід. Він, сучий син, бракороб, по-
родив такі численні інституції, як га-
рантійні майстерні. «Я недоробив, так
хтось за мене доробить!» А ви при-
киньте, товариші шановні, в тому ж та-
ки економічному плані: якби на заво-
дах наших і фабриках браку раптом не
стало! Скільки по країні гарантійних
майстерень самоліквідувалося б і скі-
льки кваліфікованих майстрів, які нині
по тих гарантійних майстернях чужі
гріхи замолюють, прийшло б на ви-
робництво і почало б робити щось пут-
не, що ніякої гарантійної майстерні не
потребує — гарантія (і то залізна!) да-
на вже на самому підприємстві. От вам
і невикористаний резерв: резерв ви-
сококваліфікованої робочої сили.

Але повернемося до нашого «пере-
викональника». До речі, це слово мож-
на і без лапок писати, бо план і справді
перевиконано. І без, коли підходити
формально, браку. Коли ж підійти не-
формально, то з'ясується, що зробле-
но, як тая приказка каже: «много та й
дурного». Полиці в магазинах тріщать,
а покупець від них сахається: неок-
вирно, немодно, непрактично, неек-
номічно, не... не... не...

А премію дай! Як же ж — належить:
план перевиконано! Ой, чоловіче, чо-
ловіче, краще б ти його недовиконав,

то держава б хоч на преміях яку ко-
пійку зекономила.

Досі йшлося про промисловість. А
хіба питання економії і якості чужі
для сільського господарства? Дуже й
дуже не чужі, а — свої. Колись при-
казка вчила: «Що посієш...» І далі за
текстом. Тепер, коли наше сільське
господарство переходить на інтенсивні
методи ведення землеробства, слід ду-
мати і про: «як посієш!»

Комуністична партія впевнено і не-
ухильно веде нашу країну, всю еконо-
міку її, усі сфери господарства до но-
вих рубежів і вчить, як по-новому їх
досягати. По-новому — насамперед,
по-хазяйському.

А це означає, що не повинно бути в
нашому суспільстві тих, котрі й надалі
збираються жити в тій хаті, що «скраю». З
якого «краю», коли все у нашому
житті взаємозв'язане і взаємообумов-
лене? Де він, той «край»? Нема його і
не повинно бути. Бо ж відомо: пере-
мога залежить і від маршала, і від
солдата.

Для будь-яких досягнень і звершень
передумова номер один — порядок
скрізь, завжди і у всьому.

Порядок у промисловості, в сільсь-
кому господарстві, на транспорті. По-
рядок, що виключає розхристаність і
довгі, донизу опущені рукави. При-
йшов на робоче місце — засукуй ру-
кави вище ліктів! Як дбаєш — так і
маєш, вчить ще одна народна мудрість.
І нічого вдавати з себе такого безпо-
рядного «наївнячка»:

— Ми люди маленькі, наше діло те-
ляче. Он є майстер, начальник цеху, ди-
ректор заводу (в сільському господар-
стві відповідно: бригадир, завфермою,
голова колгоспу), от з них і питайте!

Товаришу, наше діло було «телячим»,
коли нам по дорозі в ясла носика ви-
тирали. А тепер ми дорослі люди, отож
і мусимо відповідати за діяння (чи без-
діяльність) рук своїх. І з директора
спитають, і з голови колгоспу питають,
коли буде за що, але не варто розрахо-
вувати, що хтось у затінку відсидиться.
Не ті часи. З кожного питають. І носом
ткнути у недороблене чи в кепсько
зроблене. Порядок для всіх один і за-
кон для всіх один, а девіз наш спільний
формулюється тепер дуже конкретно:

— Давайте все, що ми робимо, ро-
бити по-хазяйському!

Микола БІЛКУН.

По-новому працювати
слід тепер:
електроніка — на службі
НТР!
Треба вчитись, розвивати
вміння й хист,
турбуватись про невтомний
творчий ріст.
А не хочеш — то й у крісло
не сідай,
іншим, грамотним і здібним,
місце дай!

ДО ЧОГО ДІЙШЛИ!

Доручили мені у святковий номер журналу написати матеріал. І адресу визначили: село Матусів Шполянського району Черкаської області, а точніше — колгосп «Комуніст». Прямо скажемо, завдання не з легких: фейлетоністові писати про одне з найкращих господарств Черкащини! Але, з іншого боку, коли я ближче придивився до героїв майбутнього матеріалу, то трохи заспокоївся. Бо одразу ж побачив тут усі фейлетонні атрибути.

Ну, насамперед впадає у вічі сімейність... Що-що, а цей пережиток вкоренився у цьому господарстві міцно. Уявляєте, головував у «Комуністі» не один десяток років Іван Юхимович Кравченко. І непогано, ніде правди діти, головував. Але що ж це робиться! Як приспів йому час на пенсію, скликали колгоспників збори, провели Івана Юхимовича з усіма почестями на заслужений відпочинок, та й обрали головою, кого б ви думали? Сина Івана Юхимовича — Володимира Івановича Кравченка (він на той час у сусідньому колгоспі агрономом був).

От і розвели у господарстві сімейність та мало не престолонаслідування. І не тільки серед керівництва такі порядки, а й серед рядових колгоспників те саме. Куди не поткнись — чи на ферму, чи на польовий стан — суцільні династії... Як не Нарядків, так Маняків; як не Курінних, так... Загалом до кількох десятків тих колгоспних кланів набереться.

Але все ж повернімося до сина колишнього голови. Новий голова Володимир Іванович, даруйте, за такий сільськогосподарський термін, не тільки зеленим був (у двадцять п'ять літ колгосп прийняв), а ще й раннім. Нема, щоб на рідного батька рівнятися, а чимдуж поспішає поперед нього вискочити! Подумайте лишень! Якщо в Івана Юхимовича тільки один орден Леніна за головування був, то у молодого Кравченка їх сьогодні вже два, та ще й на додачу орден Трудового Червоного Прапора...

Проте це ще далеко не все. Бачили б ви, до чого під головуванням Кравченка колгоспники дійшли!.. До речі, при всьому потуранні з боку правління та парткому колгоспу. Вже давненько тут кояться якісь дивні речі. Ось вам простий приклад. Довели колгоспові план продажу державі зерна. Здавалося б, справа тільки за виконанням. А що натомість на засіданні правління зчинилося:

— Не будемо, — кажуть його члени, — такого плану виконувати!..

— ?!

— ...А тільки перевиконувати...

І що ви думаєте — так і зробили. Планів державних не визнали, узяли свої зобов'язання — набагато вище отих планових цифр — та, гадаєте, хоч їх дотримали? Де там! Жодна цифра не сходиться! І по зерну, і по цукрових буряках... Що не візьми — аж на триста відсотків більше виходить.

Ну, а як ставляться у колгоспі до своїх мільйонних прибутків?! А ось так: будують світлі та просторі вулиці, площі... А який клуб у селі! Палац! Столична «Україна» — не менше. А який торговельний центр — з універмагом, дитячим кафе, рестораном! А житла скільки! До сотні квартир уже колгосп побудував! І ще буде. З усіма комунальними зручностями, гаражами та підсобними приміщеннями. А для дітей що у селі робиться?

Ім хоч розривайся. Самі посудять, що тут для них створено. Три дитячі садочки, спортивна школа з басейном і тиром, де працюють досвідчені тренери Наталич та Пауков. Нарешті — до їхніх послуг школа мистецтв, якою керує М. І. Яценко і в якій працюють відділи хореографії, образотворчого мистецтва та музичний. І відвідують цю школу двісті діточок.

Що ж до молоді, яка становить добру половину населення села, то вона після роботи теж не знає, куди раніше бігти. Бо тут і я, знаєте, розгубився: кілька художніх колективів, вокально-інструменталь-

ний ансамбль, кінотеатр, кафе, танцмайданчик зі світломузикою, зона відпочинку із човнярською станцією...

Або візьміть таку гостру проблему, як кадри. Як її вирішують у Матусові? А ніяк! Не запрошують, не агітують, не переманюють. Як вам подобаються такі порядки, га? Але разом з тим, кадрів у цьому колгоспі — хоч відбавляй. І всі, як на підбір — енергійні, освічені, завзяті, молоді. Середній вік колгоспників, уявіть собі, — тридцять років. Мало того, тільки цього року влилося у господарство іще понад сто юнаків та дівчат. І їх, як кажуть, тепер із колгоспу ніякою силою не витягнеш. Хіба що ото когось удається відправити на навчання. В інститути та технікуми — за колгоспний кошт.

Так і то повертаються. Не встигне диплом одержати — гульк! — і знову в селі. Чим уже їх отут причаровують? Медом, чи що, годують? Так ні ж. Хоча в Матусові, правду сказати, завдяки високому рівневі механізації та енергонасиченості, а також постійній турботі правління про трудівників, працюється їм і дружно, і весело, і — головне — високопродуктивно.

А тепер про найголовніший недолік, що є у цьому колгоспі. Виявляється, не всіх у цей колгосп ще й приймають. А тільки — найпрацьовитіших, найсумлінніших, найстаранніших. Словом, таких людей, як М. І. Олійник, Н. П. Гончаренко, Г. Т. Сорока, П. Г. Турчак, В. П. Чумак та багатьох-багатьох інших нинішніх колгоспників. На яких, власне, і тримається сучасна слава Матусова.

Отож і дійшло до того, що ордена «Знак Пошани» колгосп «Комуніст» став на сьогодні одним із найпередовіших господарств на Черкащині. Де живуть і працюють по-комуністичному...

— А нам інакше і не можна, — сказав мені на прохання секретар парткому колгоспу О. О. Підлісний. — Оскільки сама назва «Комуніст» нас до цього зобов'язує. А тепер, як і належить, і двадцять сьомий з'їзд нашої рідної Комуністичної партії зустрінемо достойно. І його історичні рішення також виконаємо по-комуністичному.

Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

Черкаська область.

Як ви нас в калюшу садобили

Відкритий лист робітників
Сумського ордена Леніна і ордену Жовтневої Революції
машинобудівного науково-виробничого об'єднання імені М. В. Фрунзе
добродіям з Білого дому

Шановні панове конгресмени!

Дозвольте звернутися до вас із нашим щирим робітничим словом.

Як вам, певно, відомо, у нашій країні оце саме великі події відбуваються. Завершили ми одинадцятку п'ятирічки — і непогано, треба сказати, завершили. (Вам, мабуть, не треба того довго розказувати — самі прекрасно поінформовані). Але, як на наш, робітничий погляд, — недостатньо, скажемо прямо, рвонули ми вперед. Бо якими б не були наші успіхи, ми кожного разу, озирнувшись на пройдене, бачимо: і тут недовикористали, і там недовичерпали, і осьдечки могли б значно більше дозaproвадити та доудосконалити... Це, знаєте, діалектика руху: чим вище піднімаєшся, тим далі бачиш, тим більшого кортить досягти.

Отож через те і збирається у Москві черговий, XXVII з'їзд нашої партії, щоб, підсумувавши зроблене та прискіпливо глянувши, де, в чому і, головне, чому ми іще «недо», розгорнути широку програму дій на майбутнє. Щоб іще швидше підросати нам і економічно, і соціально, й духовно. А коли ми програму приймемо, то вже, будьте певні, виконаємо її. Усією своєю 68-річною практикою це постійно і послідовно усьому світу доводимо. Отже, скептиків просимо не хвилюватися.

Але для чого ми усе це вам, питаєте, пишемо? Ніби у вас самих клопотів не під саму зав'язку: і безробіття, й інфляція, і корупція, і наркоманія, і бандитизм, і зростання дитячої злочинності, і расові незгоди, і... і... і... Словом, не нам розказувати та не вам слухати: ви свої болячки, як ніхто інший, розпречудесно знаєте. І дай вам, як кажуть, боже з усіма вашими внутрішніми проблемами якось розібратися, а не ще й чужий клопіт собі в голову брати...

Та ми, власне, не за тим до вас і рипнулися. У власній господі ми самі собі лад дамо і нічій сторонньої допомоги, повірте, не потребуємо. Але все-таки, що не кажіть, а воно приємно буває, коли тобі у чомусь, нема-нема, та й підсоблять! Як ото, приміром, підсobili ви нам свого часу.

Чим саме, питаєте, підсobili? Ну, ото

коли ви на нас чомусь кріпко розгнівалися та й наклали ембарго на постачання нашої країни техніки, що виробляється у європейських капіталістичних країнах за американськими ліцензіями. Зокрема, технологічного обладнання для будівництва газопроводу Уренгой — Ужгород — Західна Європа... Згадали? Так отим самим своїм ембарго ви нас здорово тоді підтримали. За що вам наше уклінне спасибі.

Ви здивовані? Кліпаєте очима? Ну, звісно: ви ж, певна річ, отією своєю недружелюбною акцією хотіли нам ніжку підставити, всунути палицю в колесо, збити з пантелику, змішати карти і взагалі — залити сала за шкуру. Ви ж, ясне діло, вважали, що ми без отих ваших насосів маком сядемо, вдаримо об поли руками, вголос затужимо, підсковзнемось на рівному, геннемо у калюжу та й лобом об стінку почнемо битися, величезну неустойку своїм іноземним клієнтам сплативши за зрив строків поставок природного газу.

А воно ж, бачте, вийшло трохи не такечки. Вийшло, як у тій приказці: надіявся дід на мед, та й води не пив. Вліпили ви, панове, отими своїми недалекоглядними розрахунками нам не в брову і не в око, а, як-то кажуть, пальцем та в самісіньке небо. Їхали, їхали та на тому самому суку й сіли. Бо не встигли ви ще своїм велемудрим рішенням натішитися, як ми вже рукави закачали та й заходилися оті агрегати, що ви нам не зволіли дати, самотужки виготовляти. Конкретно — на нашому Сумському машинобудівному. Між нами кажучи, випуск цих вельми складних машинерій ми вже й до того освоїли, тільки не думали, що їх треба буде раптом так багато. А машинерії справді складні. Вагою у сотні тонн, а допуски — людській волосинці в зазор не пролізти... Отож ви й міркували собі, що ми, зі своїми потужностями у цій галузі, в потрібний термін ніяк не вкладаємось. А ми взяли та й уклалися! Та ще й добре вклалися: з випередженням графіка на цілих два місяці. І з якістю замовників не підвели: наші газоперекачувальні установки, котрі ми, за закликом партії та уряду, випустили у необхідній кількості в рекордно короткий строк, аніскілецьки не поступаються перед західними, а за деякими

параметрами їх навіть переважають. Наприклад, у роботі надійніші, не такі ніжні й примхливі, як їхні закордонні «колеги». В усякому разі, жодної рекламачії іще не надходило, в той час як з імпоротною апаратурою експлуатаційникам часом доводиться добре чуби попогріти, перш ніж примусять її як слід крутитися...

Але не подумайте, що ми ганимо іноземну та, зокрема, вашу техніку. Що там казати — у ваших конструкторів, інженерів та робітників — і голови добре варять, і руки куди треба стоять, і виходять з-під тих рук часом речі просто-таки пречудові. Інакше чого б ото ми їх у вас і купували?... Але що ж ти вдієш, як ви раптом, ні сіло, ні впало, взяли та й рогом уперлися! Довелося свої резерви шукати. І — знайшли! То кому ж ви, питається, отією своєю забороною гірше зробили — нам чи, навпаки, своїм же фірмам, які на цьому, треба сказати, таки багатенько втратили? Нам же ви в даному разі тільки допомогли. Допомогли іще більш згуртуватися, здисциплінуватися, інтенсивніше мізками поворушити та гуртом відшукати найкоротші шляхи до ще вищої продуктивності праці, знайти нові, оригінальні конструкторські рішення, у власних силах ще твердіше упевнитися та побачити, на що ми справді здатні і чого варті. Адже якби нам раніше та був хто сказав, що ми зможемо за рік аж 55 отих унікальних агрегатів спроворити (замість 40), — та де! Ми іще поподумали б... А ви нам на самих себе очі відкрили. Бо коли до нас дійшла чутка про те саме ваше ембарго, — то, знаєте, весела злість у кожному з нас заграла. Зібралися ми на раду, погомоніли поміж собою і вирішили всі, як один, вам отакечки акуратенько, по-нашому, поробочому ваші самовпевнені носи втерти. Щоб не дерли ви їх так високо.

Що нам, як бачите, повною мірою і вдалося!

Та що там — це тільки один невеличкий епізод у славіній історії нашого орденоносного об'єднання. Зробили — та й далі пішли. Тепер той, минулий рубіж для нас — давно пройдений етап. А взагалі у минулій п'ятирічці, без похвальби скажемо, ми спрацювали непогано: виконали її, як і зобов'язувалися, за 4 роки й 7 місяців. За що нам оце — і слава, й пошана, і ордени та медалі. Двісті тридцять працівників нашого об'єднання наприкінці минулого року відзначено високими урядовими нагородами, а наш «генерал» — себто генеральний директор, всіма поважаний Володимир Матвійович Лук'яненко — звання Героя Соціалістичної Праці заслужено удостоївся.

Нехай же вам там, у вашому Білому домі, гарнесенько засідається та стара мудра приказка не забувається: чого сам не любиш, того і другому не чини. Бо собі ж боком вилізе. Ускочиш в ту яму, що копав іншому, та тільки посміху людям наробиш. Як ото й у даному випадку вельми незграбно вийшло: хотіли ви нас у велику калюшу посадити, та самі в неї й приземлилися. Сказано ж: сам бик землю борикає та й на себе кидає... Отож, мабуть, аніж ворогувати та на нас чортом дихати, давайте краще у злагоді жити. Бо де незгода — там завжди шкода, а де згода — там взаємна вигода... То як, домовилися? О'кей?

По цій мові бувайте здорові.

Лист сумських машинобудівників
зредагував та до «Перця» подав
Вас. ШУКАЙЛО.

З ШАХТАРСЬКОЮ ГАРАНТІЄЮ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Інтерв'ю з делегатом XXVII з'їзду КПРС,
Героєм Соціалістичної Праці,
бригадиром робітників очисного забою шахти «Трудівська»
Донецької області Анатолієм Денисовичем ПОЛІЩУКОМ

— Донбасівці знають: якщо на копрі горить червона зірочка — справи на шахті в порядку. На «Трудівській» така зірочка сяє ось уже кілька років підряд. Тому перше моє запитання: як забезпечує напругу в ній колектив, який ви очолюєте, напередодні з'їзду?

— Забезпечуємо на всю потужність. Адже хлопці у нас у бригаді — орли, — сказав Анатолій Денисович. І додав: — Я пізніше поясню, чому обрав саме таке порівняння. Але, повірте, вони й самі вміють працювати нівроку, і бригадира свого, якого обласна партійна конференція обрала делегатом на цей знаменний форум, нізащо б не підвели. Тому ми тільки піддали, як мовиться, шахтарського вогнику нашій негаснучій зірочці у дні всенародного змагання за достойну зустріч XXVII з'їзду КПРС. І якщо на фініші минулого року ми щодоби видавали нагору по 1500 тонн вугілля при плані 1200, то зі старту нинішнього — одразу ж вийшли на двотисячну відмітку. І настали, як співається у пісні, «дни работы жаркие»...

— Ну, раз уже зайшла мова про пісенний жанр, то згадаймо й інший рядок із колись популярного тексту: «Поздним вечером, поздним вечером шахтеры из шахты идут...»

— Натяк зрозумів, — тут же озвався бригадир. — Хоча з пісні слів не викинеш, але поправку все ж доведеться вносити. По-перше, не йдуть, а їдуть, оскільки їх возять на роботу комфортабельними автобусами. По-друге, їдуть не тільки пізнім вечером, але й уночі та вдень. Бо працюємо ми позмінно, і у нас усього шестигодинний робочий день.

— А як із прикметами науково-технічного прогресу?

— Це вже обов'язково. Рубаємо вугілля чудовим комбайном ГШ-68. По лінії РЕВ маємо чехословацьку маслостанцію, яка значно полегшує догляд за механізмами. Маємо у своєму розпорядженні новітні гідропересувачі УГ-10, першими в Донбасі освоїли породозакладальний комплекс «Титан» — машину, можна сказати, майбутнього. Отож з такою науково-технічною підмогою — все під силу.

— За минулий рік це становить близько 300 тисяч тонн понаднормового палива. А за останні три роки в цілому мільйон тонн, вірно?

— Авжеж, — погодився бригадир.

— Анатолію Денисовичу, а персонально бригадирська зміна як складається? Адже у вас іще й партійних справ вистачає, ви — член бюро Донецького обкому партії.

— У бригадира робота з шостої до шостої, — сказав А. Д. Поліщук і тут же уточнив: — Це у нас так жартують. Для непосвячених воно звучить, ніби як від сих до сих, але, повірте, тут все значно складніше. Принаймні, моя дружина вважає, що на шахті я буваю більше, аніж удома.

— Повернімося до ваших орлів. Виконуйте свою обіцянку...

— Все пов'язано з бригадирською зміною. Коли б вона не починалася й не закінчувалася, я завжди мушу бути в лаві. І ось одного разу, коли я тільки-но після трудової зміни заснув, дзвонить мені диспетчер: аварія, заклинило транспортер. І я зі своїм помічником Володимиром Криволаповим бігом на шахту. Добралися до забою мокрі, як миші, а ланковий Михайло Лукоянов, картинно виокругливши очі, невинним голосом цікавиться: у чому справа, мовляв, що за аврал? Хто насмілювався наше бригадне керівництво турбувати? Так-так, каже, зрозуміло, це диспетчер паніку розвів. Але навіть ж бігти в забій, питає нас, коли можна було запустити голуба в якості листоноші, — явно натякаючи на те, що ми з Криволаповим затягні голуб'ятники. А ми з тим голубом, значить, і записочку у відповідь: мовляв, усе йде нормально, вугілля качаємо ритмічно, додивляйтеся свої сни... Ось і виходить: з ким же нам, голуб'ятникам, зрівнювати своїх хлопців, як не з орлами...

— Словом, із людським фактором у вас також повний порядок?

— Звичайно! Цей фактор у нас з шахтарською гарантією. Візьміть будь-кого — Михайла Довженка, Миколу Сисоєва, Віктора Панченка... З такими хлопцями всі плани, які ставить перед нами партія, виконаємо.

— І з гумором, судячи з усього, в бригаді також порядок?

— Без нього, вважайте, не можна. Щоправда, він у нас солонуватий. І, скажу по секрету, навіть з перцем буває — чоловіча ж робота, серйозна. Отож тут ми з вами начебто на одній позиції.

Інтерв'ю взяв А. НАУМОВ.

У дитинстві був лоботрясом.

У вузі — лобурем.

А врешті став твердолобим.

ХОРОША ПОСАДА

В заступники узяв Микиту зав,
й посада ця підходить для Микити:
весь день він у конторі ловить гав,
бо там і заву нічого робити.

ЧОГО НЕ ВИСТАЧАЄ

Всього в домівку натягав Загреба,
та все ж зітхає,
лежачи в постелі:
«Оце ще б зірку хапнути з неба
і замість люстри почепить на стелі!...»

ГОЛОВНА ПРИЧИНА

Пісня народна для нього чужа:
— Пхе! Примітив... Не сприймає душа!
Та дивуватися з цього — дарма:
в нього душі не було і нема.

Василь КРАВЧУК.

ВІКНО

ГУМОРЕСКА

Все-таки чудово, що мій стіл біля вікна. А вікно — два на три. Півкварталу мов на долоні. Бігають люди, мчать у могутньому ревищі «кінські сили». Дзвенять трамваї, сигналять тролейбуси.

Он на автобусній зупинці юрмиться чоловік сорок. Йі-бо, очікують учорашнього дня. А автобусів не було й немає. Де вони? Спробуй подзвонити в автопарк, знайдуть сто і одну причину: машини зіпсовані, водіїв не вистачає, автослюсарі хворі...

Бач, хвилюється народ. Блондинка з господарською сумкою не витримала — зупинила таксі, здоровань у картатому пальто стартував, наче на стометрівку... Решта вагається: чи запізнюватися, чи діставатись більш надійними засобами.

Навпроти овочевий магазинчик. Не магазинчик, а акваріум. Картоплю зважують — аж сюди видно, як обдурюють чесних покупців. А продавщиця за прилавком, ніби дзига. Тому два, тому десять... Все горить у руках. І де тільки навчилася такій віртуозності обважувати та обраховувати? От штучка торговельна.

Ач, той, що в окулярах, гнеться від сумки. Набрив на дві сім'ї. Х-хе, думає, не здогадуюся! Хай Крилову розкаже, ніби у відгулі, на другій зміні чи у відпустці... Басчки. Точно втік, ледар, з роботи. Там усі вколюють, а він сачкує. А либонь, у журналі записався, буцімто креслення узгоджує, шестерні вибиває... У-у...

Я ось працюю до сьомого поту. Не те, що деякі он біля того галантерейного магазину. Від дзвінка і до дзвінка — не піднімаючись. Не так, як ота тітонька (ще до пенсії ого-го), по вулиці песика прогулює. Нероба? На заводі ціни не було б.

«Дз-з-з-зі!» Що це? Дзвоник? З переляку розрив серця одержиш. Кінець зміни. Пора додому. Напрацювався, як проклятий. Все документи, креслення, інструкції... Голова — обертом.

«Кириле Панасовичу, зайдіть-но на хвилинку!» Мене? Точно. Начальник викликає. І чого під кінець дня? Не інакше, роботу підкине. Він такий.

«Кириле Панасовичу, тут у зв'язку з реорганізацією відділу завтра перейдете до кабінету навпроти. Там навіть кращі умови — вікно виходить у двір, тиша, тінь від дерев... Думаю, сподобається».

Сам би не допетрав. Хтось підказав. Усе заздрісники, все їм в одному місці свербить, що поруч мене було таке велике вікно та ще й з видом на центральну вулицю. І таки добились свого...

...Дерево шелестить — приємно, тисячі листочків, ніби на танцмайданчику. Аж он суне «божа корівка». Впаде! Втрималась. Що вона там забула, на такій висоті? Он і горобець пурхає. Знайде чи не знайде, з'їсть чи не з'їсть?.. Нічого. І на цьому місці працювати можна.

Володимир СУБОТА.

В новому вбачає справжнісіньке зло: повік би лишалося усе, як було,

аби ні за чим не боліла голівка... Прогрес! А навіщо! Була б «прогресивка»!

м. Харків.

ДІАЛОГИ

- Куди їдете, товаришу шофер?
- На об'єкт, товаришу автоінспектор, куди ж іще...
- Якщо не помиляюсь, повітря везете?
- Помиляєтесь. Бензин.
- Чого ж я в кузові нічого не бачу?
- І не побачите. Навіщо мені бочки, якщо й бензобака на день цілком вистачає.

— Ви не виправдали моїх сподівань, тому попереджаю, що тримати вас на цій посаді надалі не зможу.

— А вас ніхто і не просить тримати. З цієї посади я й сам нікуди не піду.

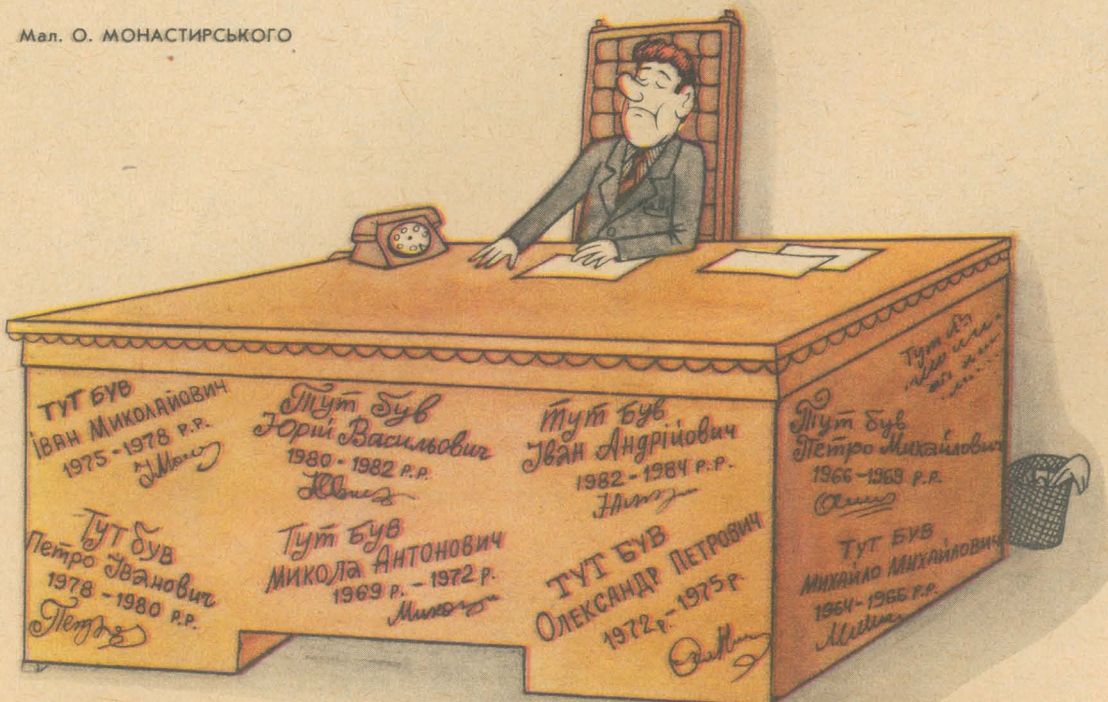
В. ГОЛИШКО.

— Тату, ти, напевно, пізно повернувся з роботи, бо я навіть не чув, як ти дзвонив.

— Та ні, синку, я дзвонив, та ще й довго, але кілька разів двері чомусь відкривали незнайомі люди.

І. ТЕПЛИЦЬКИЙ.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

У місті Корюківці, що на Чернігівщині, живуть напрочуд гостинні люди, які люблять запрошувати в гості. А роблять це вони тому, що дуже вже закохані в рідне місто. І хочуть, щоб їхня Корюківка також сподобалася всім її гостям — якщо не за першим разом, то за другим чи третім — неодмінно. Про це писалося у фейлетоні «З олівцем по Корюківці», який було надруковано у № 15 за минулий рік.

Як повідомив редакції заступник голови Чернігівського облвиконкому Ю. А. Лисий, нині у цьому місті зроблено чимало, аби всім приїжджим воно подобалося з першого разу.

Так, у Корюківці розпочато реконструкцію автостанції. Буде збільшено її операційний зал, поліпшаться умови обслуговування пасажирів.

З метою поліпшення телефонного зв'язку планується встановлення нового обладнання,

що дасть змогу збільшити кількість каналів зв'язку.

Планується додатково газифікувати тридцять будинків. Також заплановано ввести в дію півтора кілометра газопроводу.

Вирішується питання й про будівництво банно-прального комбінату в місті. Міський стадіон відремонтовано.

За наявності істотних недоліків у роботі торговельної мережі голові правління райспоживспілки М. І. Потоцькому та його заступникові по торгівлі М. А. Груді правлінням облспоживспілки оголошено догани.

За порушення правил радянської торгівлі завідоуючу гастрономом Р. М. Борисенко з посади звільнено.

Недоліки в роботі торговельних закладів усунуто. В усіх магазинах встановлено стенди з нормативними документами правил торгівлі, є книги скарг та пропозицій.

РУБАІ

Один — худий. Той має тіло — тушу...
Але сказати чесно я вам мушу:
не важко так носити важкий живіт,
а як важку носити важку душу.

Та — не їсть, та — дим кофта, аби
тілові додати худорби.
Тож невже Венера Дистрофічна
залишиться символом доби?

Анатолій ТАРАН.

ПІВНЯЧА ДИСЦИПЛІНА

БАЙКА

«Вставай, пташва! Підйом! Кукуріку-у! —
Кричав уранці Півень в пташнику. —
Вже день надворі, годі спочивати!
Он сонечко вже світиться вгорі.
Про дисципліну слід не забувати!..
О восьмій зберемось на пустирі:
Гній у городі будем розгрібати,
А потім — гусінь нищити в дворі,
Щоб не об'їла яблуні старі...»
Пробило вісім... Вже дев'ята скоро.
Птахи зібрались. Чути шум, докори...
Індик белькоче, в небо позира:
«Кого ждемо? Трудитися пора...»
Гусак йому: «Га-га, не всі ще в зборі,
Ждем бригадира нашого — Петра...»

«Так-так, — схопилась Качка попеляста. —
Ізнов нема... Піду шукати — баста!
Бо так і промарудимось півдня». —
До курника заглянула пів'яста,
А Півень там... на сідалі куня...

Горлає, кукуріка день від дня
Про рівень трудової дисципліни...
«Пусте, — сміються Кури, — тріскотня!..
Він сам її порушує щодня...»

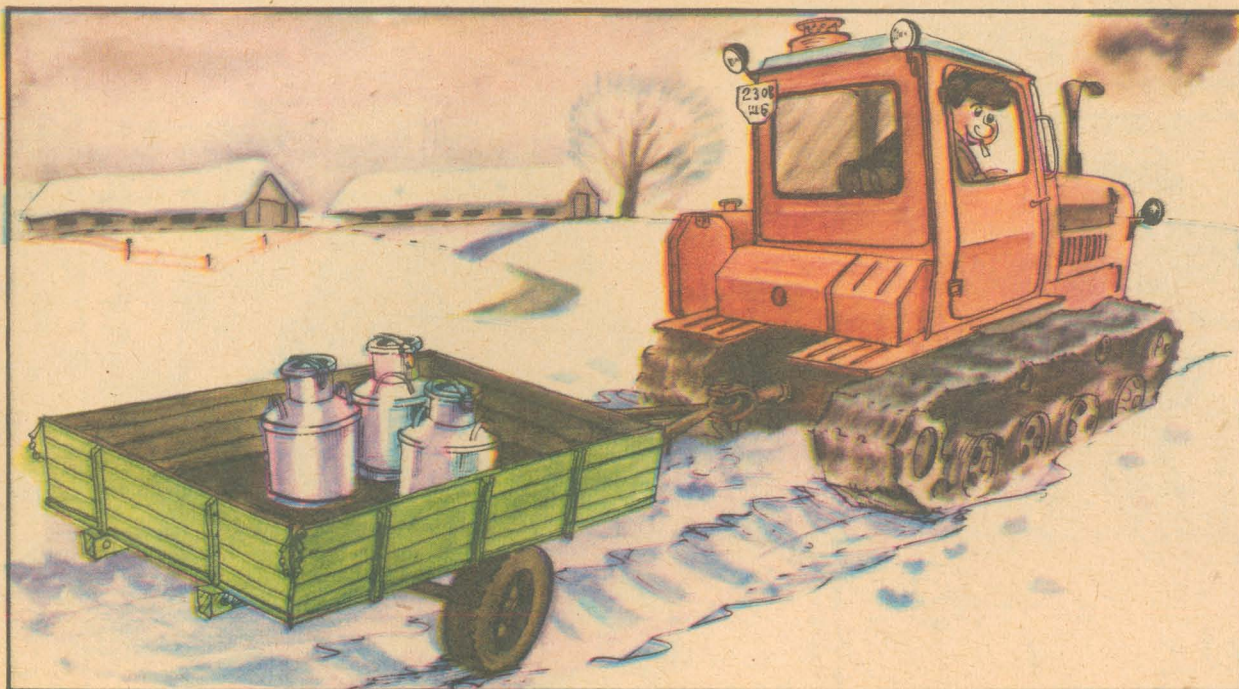
Мораль моя — для Півня-крикуна
Й для тих, кого стосується вона:
Берешся дисципліну піднімати, —
Сам мусиш гідний приклад подавати,
Інак твоєї науці гріш ціна.
До того ж, не завадить нагадати,
Що дисципліна — для усіх одна.

Костянтин СЕРГІЄНКО.

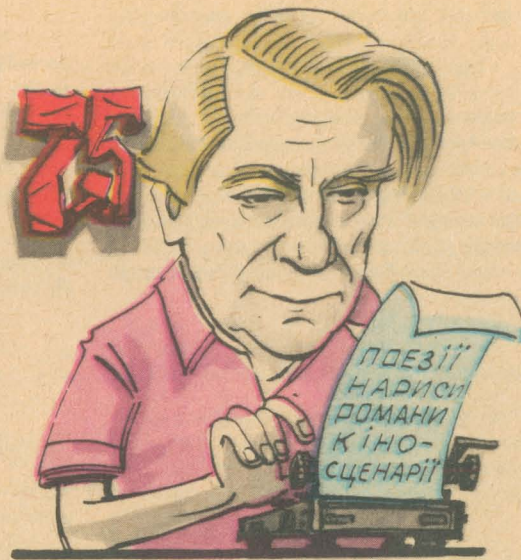
м. Одеса.

Ще нерідко потужні трактори використовуються там, де
можна обійтися однією «конячою силою».

Мал. В. СОЛОНЬКА

Кінська доза.

Письменника Віктора КОНДРАТЕНКА
з його третім 25-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

ДА Л І ПЕРЦЮ!

Не думав-не гадав житель міста Жовті Води М. Волошин, що звичайнісінька квитанція стане для нього врешті-решт сувеніром. А вийшло саме так. Волошин ще 1983 року здав у ремонт до радіотелевізійного ательє № 10 телевізор, там йому й видали квитанцію. Оскільки ж телевізор досі не полагодили, то Волошин і береже тепер квитанцію на згадку про свій телевізор. Про це йшлося в одному з листів, опублікованих у «Перці» (№ 21 за 1985 рік).

Генеральний директор Дніпропетровського обласного виробничого об'єднання «Побутрадіотехніка» М. Т. Горяний повідомив редакції, що за порушення правил обслуговування населення начальника радіотелевізійного ательє № 10 Стариковського П. В. з посади звільнено. До адміністративної відповідальності притягнуто й інших працівників ательє, з вини яких отак затягнувся ремонт телевізора.

Народні УСМІШКИ

ПЕРЕВІРИВ

Бажаючи перевірити, скільки людей виходить на роботу з похмілля, бригадир тракторної бригади поставив при вході в будиночок механізаторів відро з водою, щоб простежити, хто і скільки разів підходив пити воду...

В кінці дня бригадир запитує свого помічника:

— Ну, хто підходив пити воду?
— Та ото ж ви підходили тричі та я один раз, а більш нікого не бачив.

Повідомив І. ЧЕРНЕНКО.

м. Конотоп
Сумської області.

РОЗМОВА НА СТАДІОНІ

Після закінчення футбольного матчу до дідуся підходять двоє хлопчаків:

— Діду, а що буде, коли футбольна команда у вищій лізі займе останнє місце?

— У першій лізі буде грати.
— А якщо і в першій лізі займе останнє місце?

— У другій лізі буде грати.
— А як і там буде останньою, то що?

— Що-що... Корів будуть хлопці пасти...

Повідомив С. ГЕТА.

м. Київ.

ЧУТКИ

Мати прийшла провідати свою заміжню дочку.

— Дитино моя, мені здається, що ти погано живеш із чоловіком. Сусіди казали, що минулого тижня у вас була велика сварка.

— Не вірте, мамо. Чого тільки люди не вигадують. Ми з чоловіком уже два тижні взагалі не розмовляємо.

ОБРАЗИВСЯ

Жінка до чоловіка:
— Ти знову, Петре, вночі кризь сон щось говорив?

Чоловік:
— Та невже мені й уві сні слова не можна сказати?!

НЕ ВГАДАЛИ

— Андрійку, чому ти такий замурзаний? — питає дядько. — Я навіть можу вгадати, що ти їв сьогодні.

— Вгадайте!
— Яечню.
— От і не вгадали. Яечню я ще вчора їв.

Повідомив А. ПОГОРОДНИЙ.

м. Авдіївка
Донецької області.

ДЕРУТЬ ТРИ ШКУРИ

— До чого ж безсовісні оті спекулянти, готові три шкури здерти з чоловіка! — скаржиться дядько, розглядаючи куплену на базарі шубу.

— Та навіщо ж ти у них купував?
— Як навіщо! Та ж мені сусіди за неї втрос більше дадуть!

ТУРБОТЛИВИЙ БАТЬКО

— Ваш син погано вчиться, — скаржиться вчитель батькові.
— А в якому він класі?

Повідомив В. КАНДИБА.

с. Дерно
Ківерцівського району
Волинської області.

БЕЗ ВІДПОВІДІ

Жінка хвалиться чоловікові:
— Уявляєш, сьогодні в метро одразу троє хлопців підхопилися і запропонували мені свої місця.

— І ти вмістилася?

ТІЛЬКИ ЧЕСНО

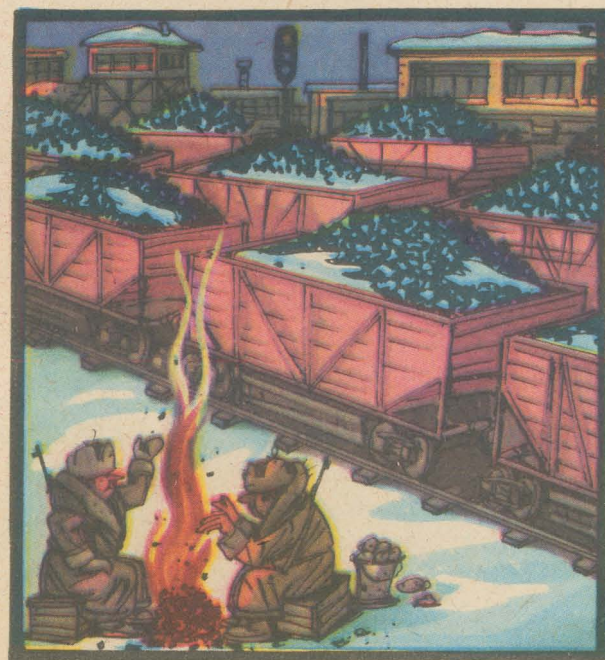
— Жодної помилки, — сказала вчителька, перевіряючи домашню роботу учня. — А скажи чесно, твоєму батькові хто-небудь допомагав?

Повідомив Ю. ХОЛОДИНИН.
м. Дніпродзержинськ
Дніпропетровської області

Перець видав дві чергові серії карикатур для ілюстрування стінних газет, стендів та вітрин груп і постів народного контролю та штабів «Комсомольського прожектора». Подаємо з них кілька малюнків.

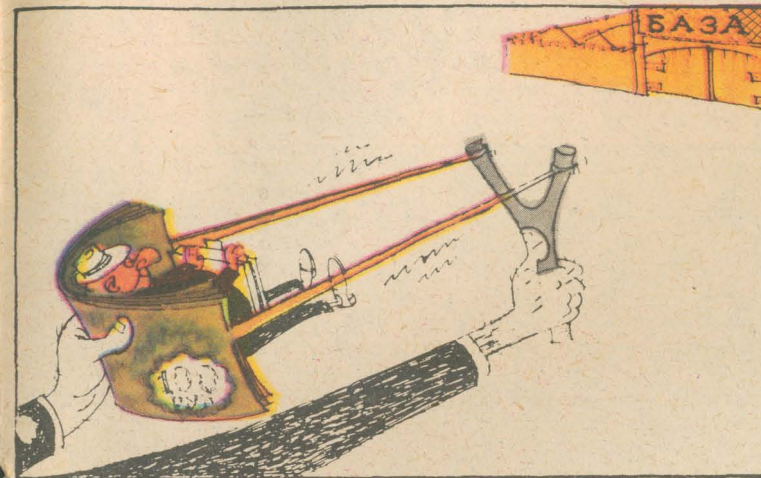
Звичайно, із такої «хати»
Спокійно, легко керувати.

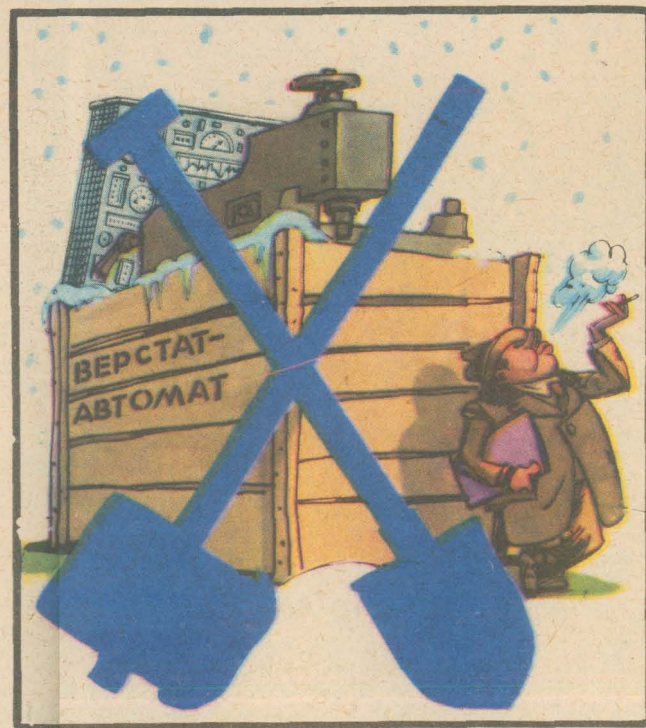
— Цього вугілля нам надовго вистачить! Не замерземо...

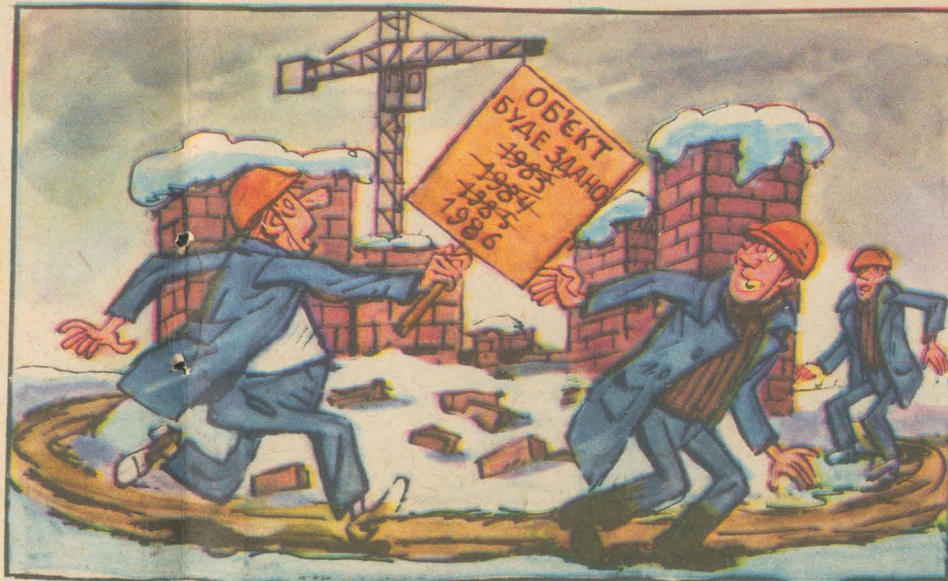
— Звикай до міського життя. Хоч літаємо мало, зате їжі вдосталь!

Пробивна рогатка,
або
За гроші на вигідну посаду.

Поставили хрест.

Естафета горе-будівельників.

Перчанські консультації

«Два роки тому поселилися ми в новий будинок по вулиці Вороського, 33. Нашу радість не затьмарило навіть те, що тривалий час довелося жити без води, без газу, без світла. І правильно, що не затьмарило. Бо, як ми переконалися першої ж зими, усі ці незручності — ніщів порівнянні з відсутністю тепла. А його немає й досі. Минулого року, щоправда, товариші Мاسякін і Белькін з міськради та комітету народного контролю зігріли нас обіцянкою: мовляв, настане весна-красна і систему опалення буде переобладнано. Однак обіцяне нами сплигло разом з торішнім снігом. Що нам робити?»

Мешканці будинку.

Новоукраїнський район
Кіровоградської області.

— Дізнавшись, що слово справляє такий ефект, керівництво міськради зобов'язало товаришів Масякіна і Белькіна щоранку обходити всі квартири будинку з тим, щоб, не шкодуючи теплих слів, забезпечити нормальну кімнатну температуру.

«Як ти ставишся до числа «тринадцять»? Річ у тім, що іще в травні я уклав із Стрийським рембудуправлінням № 2 об'єднання «Львівгаз» угоду на газифікацію свого будинку, заплативши майже півтисячі за роботу. Обіцяли мені швидесенько все зробити. Тільки видно, серед працівників РБУ отой термін «швидесенько» тлумачиться не так, як у людей. Бо вже дванадцять разів звертався я до виконуючого обов'язки виконроба В. Г. Вакарчука, і безрезультатно. Чи допоможе мені тринадцятий візит?»

А. КОГУТ.

м. Ходорів
Львівської області.

— Думаю, що допоможе. Якщо перед цим, скажімо, в. о. виконроба В. Г. Вакарчука позбавлять тринадцятої зарплати.

«У районній газеті «Придніпровська зірка» ми прочитали інтерв'ю голови виконкому Широкобалківської сільради М. Г. Шарая, з якого довідалися, що в нашому селі Софіївці заасфальтовано центральну вулицю Шмідта; став до ладу фельдшерсько-акушерський пункт; наступного року прийме відвідувачів клуб на 150 місць, а ще трохи згодом ми

одержимо можливість попаритися у лазні. Ну, щодо клубу та лазні, то тут, як кажуть, поживемо — побачимо. А от заасфальтованої вулиці Шмідта і готового фельдшерсько-акушерського пункту ми не бачимо вже сьогодні. Шматок асфальту, щоправда, поклали, і стіни пункту стирчать уже не один рік, але, нам здається, це не одне і те ж саме.

Мешканці села.

Білозерський район
Херсонської області.

— І даремно вам так здається. Попросіть голову сільради, нехай він поділиться умінням видавати бажане за дійсне, і ви навчитесь бачити те, чого немає.

«Від нашого села Житники до райцентру вісім кілометрів. У погожу днину при бажанні його навіть розгледіти можна. А от автобуса ми не бачимо з 1972 року. Автотранспортники пояснюють це тим, що, мовляв, у селі немає розвороту. Думається, за такий строк не те що розворот, автодороз можна було б збудувати. Чи, може, ми помиляємося?»

Мешканці села.

Мурованокуриловецький район
Вінницької області.

— Ви не врахували однієї обставини: якщо немає бажання, то й за сто років навіть ямки не викопаш.

«Недавно ми одержали бланки іменних заявок на участь у змаганнях юних спортсменів — вихованців дитячих спортивних шкіл. Виготовлені вони в Новобузькій районній друкарні Миколаївської області. З одного боку бланки як бланки: графі для прізвища, ім'я, по батькові, року народження і т. д. А із зворотного боку на них віддрукувані етикетки для «Вина яблучного, міцного». Як це нам розуміти?»

В. ШАПОВАЛОВ.

м. Миколаїв.

— Очевидно, і керівництво друкарні, і товариші з комітету по фізкультурі і спорту, які розіслали ці бланки, хотіли зайвий раз нагадати, що, окрім любові до спорту, юним вихованцям треба прищеплювати водночас і огиду до «чорнила».

Анатолій ЖИТНИК

УНІВЕРСАЛ

Все пише: хроніку, есе, Романи, вірші, мемуари...
І хоч воно ні те, ні се —
До видавництва мерщій несе,
Бо ж сняться лаври й гонорари.
А там йому: — Слабенько, брат!
Не заживеш в письменстві слави...
— Ах так? — скипа. — Не ждіть добра! —
І жанри інші обира:
Штампє скарги та заяви.

Мал. І. ЛОПАТИНА

Тримав ніс за вітром.

ЧАС — ЦЕ ГРОШІ

Коли понад два роки тому пентагонівська вояччина окупувала беззахисну Гренаду, які передусім кинули за ґрати кращих синів і дочок її народу, а далі почали роздавати місцевим дітлахам яскраві масочки з написами: «Я люблю США», «Американці — наші друзі». Проте минув час, позношувались масочки, а окупаційна дійсність ніяк не приходить у відповідність із рекламним гаслом вашінгтонської адміністрації: «Ми принесли Гренаді свободу і процвітання!». Хоча, на думку офіційного Вашингтона, деякі успіхи

вже є. Приміром, понад сорок процентів дорослих гренадців не мають роботи і «вільні» вмирати від голоду; «вільна» країна і від обіцяного американськими монополіями зростання її валового національного продукту. Зате «процвітають» дефіцит бюджету, масові захворювання, засилля чужоземних експлуататорів. Можуть у тому ж Вашингтоні похвалитись і зростом «освіченістю» гренадців. Не всіх, звичайно, а лише тих, покидьків гренадського суспільства, які поспішили на службу

до створеної окупантами поліції (до речі, навчали її теж американці — голіворізи з частин «особливого призначення»). Ці «заплічних справ майстри» уже заробили зловісну репутацію своєю жорстокістю. Так що, вважають у вищих колах адміністрації США, час, який минув після окупації, не втрачений даремно. А час, як відомо, — це гроші. Зокрема, ті, які заробляють на злиднях гренадського народу «визволителі» з Пентагону і Уолл-стріту.

СЛУГА ДВОХ ПАНІВ

Знайомтесь: Джек Прессер, голова профспілки шоферів вантажних машин і складських робітників США. Крім того, що згаданий містер — один з американських професорів, він ще й людина, яку охоче приймають у Білому домі. Щоправда, не для того, щоб вислухати скарги на погане становище тисяч і тисяч членів профспілки. Обійми перед Джеком Прессером розкриваються тому, що Білий дім пам'ятає: у ході виборів 1984 року цей містер виявився єдиним (!) профспілковим лідером США, який підтримав кандидатуру нинішнього президента, що виступав з відверто антиробітничих,

антипрофспілкових позицій. На знак подяки Прессер був удостоєний посади співголови комітету по організації урочистостей у зв'язку із вступом Р. Рейгана на другий термін президентства.

Втім, коли ми назвали Джека Прессера слугою двох панів, аж ніяк не малося на увазі, що він намагається одночасно служити і профспілкам, і правлячим колам США, котрі ці профспілки всіляко придушують. Бо згаданий містер взагалі про робітничий клас не думає: ніколи йому це робити. Адже, не встигнувши витерти сльози радості від зустрічей у Білому домі, Джек поспішає за вказівками до свого другого (а проте,

головного) хазяїна — мафії. Зокрема, як повідомив журнал «Клівленд мегезін», саме мафіозі на своїй таємній нараді, яка відбулась у 1983 році, вирішили, що ніхто краще за Прессера не зможе репрезентувати їхніх інтересів у згаданій профспілці. Що то за «інтереси», Джек знав ще відтоді, коли служив скарбником цієї ж профспілки і «прокручував» там афери, вельми прибуткові як для нього особисто, так і для мафії.

Отак і живе містер Прессер. Живе — приспівуючи. Зате сумно зітхають ті, чий інтереси він формально покликаний відстоювати.

ПЛОДИ ОСВІТИ

Відгадайте загадку: за що виключають із школи? Відповідь дасть, причому негайно, будь-яка доросла людина з хорошою пам'яттю. А хто забув, той може спитати у пересічного юного «шибайголови»: із школи, як правило, виключають за систематичні прогули, зрив уроків, рясні «одиниці» у щоденнику, нездані переєкзаменовки, розбиті вікна, а подеколи — ніде правди діти — за бійки у класах. Здавалось би, елементарно!

Проте відповідей, даних вище, абсолютно не зрозумів би пересічний

американець. Натомість він би розгорнув тамтешню газету, приміром, «Вашінгтон пост» і процитував вміщену в ній інформацію: в одному з округів неподалік столиці США у 1984—1985 навчальному році було виключено із шкіл 196 учнів: за носіння зброї — 143, за вживання наркотиків — 42, за систематичну появу у класі п'яними — 3, за напад на вчителів — 4, за підбурювання до насильства — 4. Причому, наводячи цю статистику, «Вашінгтон пост» навіть не знаходить за

потрібне дивуватися такому стану справ. Адже дорослі дяді, які сидять у редакції цієї газети, добре знають, що до насильства американських дітей з дня на день привчає телебачення, торговці наркотиками дбайливо стережуть малолітніх покупців просто під дверима школи, а зброю запопадливо пропонують тисячі крамниць. Отже, що американське суспільство посіяло у юних душах, те воно й пожинає. А ви кажете: розбиті вікна і «одиниці» у щоденниках...

БУЛЬБАШКИ В ЕФІРІ

Одна з улюблених тем радіостанції «Німецька хвиля», яка веде передачі на СРСР із Кельна (ФРН), — це розповіді про те, як казково прекрасно живуть безробітні у Західній Німеччині. Мовляв, на завод чи то на фабрику цим ледарям ходити не треба, а останнім часом вони до того розперезалися, що буквально всі як один подались за кордон — на середземноморські пляжі, де розкошують за рахунок офіційного Бонна. Бо урядова допомога пересічному безробітному, бачте, така значна, що

дозволяє йому жити по-королівському. Зокрема, твердять пропагандисти з «Німецької хвилі», соціальна допомога, перш за все, забезпечує безробітному у ФРН повний комунальний комфорт, оскільки повністю покриває його витрати на газ, електрику тощо. Але радіобайки виспівуються на закордон. У себе ж «вдома» західнонімецька преса констатує ситуацію, діаметрально протилежну мальованій «Німецькою хвилею». Зокрема, як свідчить журнал «Штерн», соціальна допомога по безро-

біттю така «щедрa», що дозволяє сім'ї безробітного користуватись холодильником... лише протягом години, телевізором — протягом 11,3 хвилини, електроосвітленням — 20 хвилини на добу. Решту часу ця сім'я вільна або мріяти про неймовірний випадок, якщо комусь із її членів пощастить знайти роботу, або позичити у сусідів транзистор, настроїти на діапазон «Німецької хвилі» і слухати пропагандистські побрехеньки на тему: як добре живеться безробітному на берегах Рейну.

Сплячий ВУЛКАН

ГУМОРЕСКА

— Алло... алло, вибач, Тоню, погано чути, мабуть, знову телефон перегрівся...

Так кажеш, він тебе ревнує до кожної особи чоловічої статі... Що? І навіть до залізобетонних стовпів електромережі?! Ти щаслива, Тонько, бо й сліпому видно, як Василь тебе палко кохає! Ой, як я тобі заздрю! Уявляєш, а тут живеш, наче солом'яна вдова. Від свого Степана за вісім років спільного життя жодного нарікання не почула. Хіба це нормально? А вже яких йому коників не викидала: і в будинок відпочинку сама їжджу, і з чоловіками на вечірках танцюю, і навіть з роботи пізно повертаюся. Все жду, аби приревнував до кого-небудь, а він лише усміхається у вус, одне слово, камінне серце має.

Порадь, Тонечко, як мені розбити кригу байдужості, бо від нудьги не знаю, куди себе подіти.

Можеш допомогти?.. Так... так... Завтра із Василем приходиш до нас у гості, а перед поверненням Степана з роботи нишком лишаєш мене з Василем наодинці? Дуже цікаво, так... І в цей момент заходить Степан... Молодець, Тоню, чудово задумано. З нетерпінням чекаю вас завтра...

— Алло, здрастуй, Тонечко, вибач за вчорашнє непорозуміння. До речі, як почувася тебе Василь?.. Ой, горенько! Перелом ключиці?.. Гіпс?.. Тобі сьогодні ніколи?.. Поспішаєш у лікарню?.. Зачекай, я швиденько...

Розумієш, хто б міг подумати, що мій Степан здатний так зненацька вибухнути! Наче сплячий вулкан. Тонечко, ти б лише глянула на нього... З яким завзяттям і грізним блиском в очах він виштовхував Василя із'вікна другого поверху...

В ту мить я була щаслива, але демонський блиск очей, який мене спочатку так заповнив, чомусь у нього не минає. Мало того, що розтовк у ступці на порошок улюблені діамантові сережки, так ще й пригрозив, що відтепер за кожним моїм кроком слідкуватиме. Аж лячно стає. І що з ним трапилось? Як ти гадаєш, це в нього швидко минеться? Алло... алло, ти мене чуєш? Тонечко...

Микола ВАВІРОВСЬКИЙ.

ІРОНІЗМИ

● Чи можна бути м'якотілим та твердолобим одночасно?

● Учням завжди все ясно, чого не можна сказати про їхніх педагогів.

● Де добре удвох, там не шукають третього!

Лев РЕЗНИЦЬКИЙ.

Мал. В. ЮЖНОГО

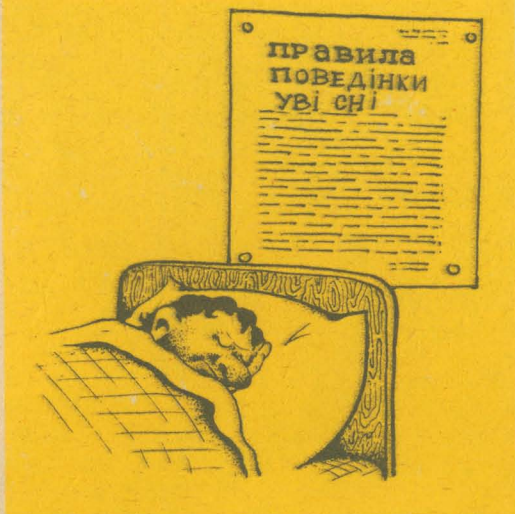
Без слів.

Мал. Г. ШИГОДСЬКОГО

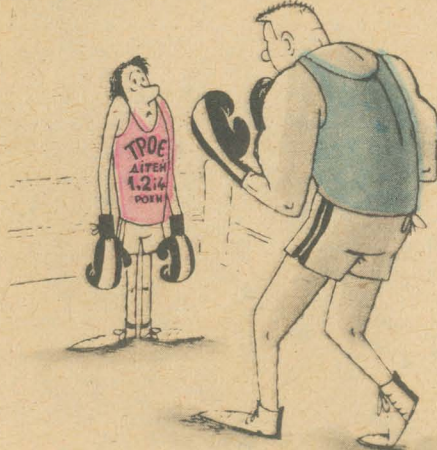

Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА

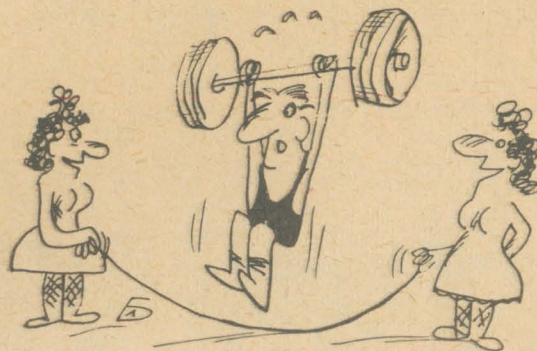

Мал. В. ЧМИРЬОВА

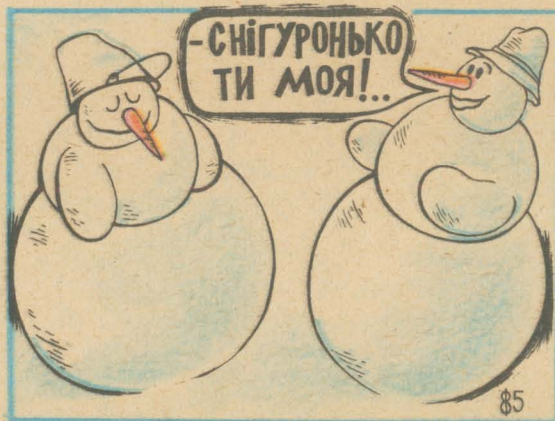
Без слів.

Мал. В. ЛЕОНОВА

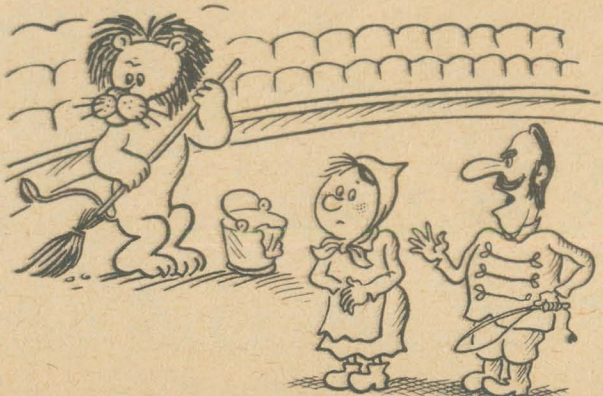

Без слів.

Мал. В. ФРУМГАРЦА

Мал. В. МИЛЕЙКА

— Я ж просив не примушувати звірів прибирати сміття!..

Мал. А. ПОМАЗКОВА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЧЕНЯ!
ДАВАЙ ІЖУ
ДЛЯ ПТАХІВ.
Я ГОДІВ-
НИЦЮ
ЗРОБИВ.

ХОДІМО
СПОЧАТКУ
ПОДИВИ-
МОСЬ, ЯКА
ТА ГОДІВ-
НИЦЯ...

ДАРЕМ-
НО ТИ
МЕНІ НЕ
ДОВІРЯ-
ЄШ. ВІЙ-
ШО ЧУ-
ДОВО!

ГІ... ВІДРАЗУ
ВИДНО, ЧИЯ
РОБОТА...
А МОТУЗКА
НАВІЩО?

А ЯК
ЖЕ БІЗ
НЕІ?!

ЗАГАЛОМ ГОДІВНИЦЯ
ДУЖЕ СХОЖА НА ПТА-
ХОЛОВКУ. ЦО Ж, ТРІШ-
КИ ПЕРЕРОБИМО ЇЇ...

ЕХ! УСЕ
ЗІПСОВА-
НО...

ТА ПОЧЕПИМО
ТРОХИ ВИЩЕ.
БАЧИШ?
УЖЕ І ПТАШКИ
ЗБИРАЮТЬСЯ.

НА ЩАСТЯ

Віталік приїхав у гості до бабусі. Якось він дивиться, а над дверима підкова висить.

— Бабусю, навіщо вона тут висить? — допитується внук. — У тебе ж коня нема.

— Це на щастя! — одказує старенька.

— На яке щастя?

— От, приміром, я хотіла мати внука. І на світ появився ти. А це для мене велике щастя.

— Треба додому їхати! — аж підскачив Віталік.

— А то ж чому?! — сплеснула руками бабуса. — Невже тобі в мене погано?

— Тато накупив лотерейних квитків: хоче машину виграти. То треба йому сказати, нехай швидше підкову на дверях приб'є!

Василь СОПРОНЮК.

ДОПОМІГ

Вихователька питає В дитсадочку нас:

— Як батькам допомагає, друзі, кожен з вас? —

Відповісти дуже раді

Всі помічники:

«Прибирала у кімнаті...»

«Поливав квітки!...»

А коли стих шум і гамір,

Встав Грицько й сказав:

— Підмести збиралась мама —

Віник я подав!

Володимир КРАВЧУК.

СНІГУРІ

Розстелила знов зима
Білу скатертину.
Прилетіли снігурі,
Сіли на ялину.

Червоніють на гілках,
Мов налиті соком.
Замість яблук не зірви
Ти їх ненароком!

Петро МОСТОВИЙ.

Анатолій
КОСТЕЦЬКИЙ

КІТ-ВОРКІТ

Кіт-воркіт по хаті ходить, кошенят по колу водить і крізь вуса промовляє — уму-розуму навчає:

— Вчіться гарно, любі діти, муркотіти, щоб зачули миші кляті: є сторожа в нашій хаті!

УВАЖНИЙ ВОВА

Вам за мить «уважний» Вова найпрудкішу гаву зловить! Цим мистецтвом Володимир досконало володіє... Ще б учитись гарно міг — був би вправніший за всіх!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЩОСЬ ІСТИ ДУ-
ЖЕ ХОЧЕТЬСЯ...
МОЛОЧКА Б
ГЛЕЧИК ТА
М'ЯСЦЯ...

О! ПРИДУ-
МАВ!
БУДЕ МЕНІ
СНІДАНОК!

БАБУСЮ!
А ВИЙДИ СЮДИ,
ПОСЛУХАЙ СВО-
ГО ВІРНОГО
КОТИКА!

ЛЕДВЕ ВРЯТУ-
ВАВ НАШУ
КУРОЧКУ З
ПАЗУРІВ ЗАО-
РОВЕННОГО КО-
ТЯРИ-ПРИБЛУ-
ДИ. ВІН МЕНЕ
ДОВГО ПАМ'Я-
ТАТИМЕ.

Ой, КО-
ТИКУ!
СПАСИ-
БІ Ж!
ТОБІ!

МОЛОДЕЦЬ, МІЙ РОЗУМ-
НИКУ. ЗА ЦЕ ТОБІ МО-
ЛОЧКА ГЛЕЧИК ТА М'ЯС-
ЦЯ ТАРИЛОЧКА. ІХ!

ЩО Ж, ЗА
ТАКУ ВИГАДКУ
ПЛАТА НЕ
ПОГАНА!

ТИМЧАСОВО

— Хочете самодіяльністю займатися? Чудово! Я — художній керівник цього Будинку культури. А в якому жанрі бажаєте спробувати сили? У нас широкий вибір. Рекомендую хореографічний ансамбль «Умілі руки» — там саме потрібне поповнення. Назва дивна, кажете? Нічого дивного: вони й танцюють, і рукоділлям займаються... Ні, одночасно. Адже в танці зайняті головним чином ноги, а руки... Обережно, тут підлога провалена!.. Ви ніколи не бачили їхньої композиції «Синя панчоха»?.. О! Ансамбль іде в танок, а солістка вив'язує панчошу. Публіка — особливо жінки — у захваті!.. Не хочете? Тоді прошу до гуртка вокальної пантоміми... Не чули досі про таку? Даремно, дуже цікавий жанр. І головне — загальнодоступний. Є голос — забезпечуєте вокал. Нема — тоді те, про що інші співають, показуєте «на мигах»...

Як ми додумалися до такого? Життя підказало. Коли нам збудували новий Будинок культури... Не беріться за перила — вони можуть упасти!.. Так ото ж після новосілля організували ми багато нових ансамблів та гуртків. Гурток «Умілі руки» тоді був окремо, хореографічний ансамбль — окремо, а студія пантоміми та вокальний містилися взагалі на різних поверхах. Просторо ж було! Потім довелося трохи потіснитися: кілька кімнат тимчасово зайняло районне управління культури. Ну, ми не заперечували — це ж наше начальство! Ще одну кімнату тимчасово довелося віддати товариству «Знання». Ми заперечували, але ж ви знаєте: «Знання» — сила! Відтоді гурток «Умілі руки» почав займатися в одній кімнаті з хореографічним ансамблем, і з роками це їх дуже зблизило. Як і вокал з пантомімою...

Ні, це не абстрактна картина. Це двері. То з них фарба так облущилася — ремонту ж не було вже десять із гаком років... Ось тут у нас музики займаються. Капела бандуристів на дроті... Так, дуже оригінальний колектив. Як він утворився, питаєте? Була звичайна капела бандуристів, а коли їхню кімнату довелося тимчасово віддати райраді деєсте «Колос», бандуристи почали проводити репетиції у приміщенні циркової студії. Спочатку сиділи по кутках, але там до них долітали гирі, якими вправлялися силові жонглери. Тоді бандуристи вирішили, що на дроті — безпечніше. Так і звикли...

То хочете до капели?.. Ах, висоти боїтеся! Залишається гурток художнього читання, множення і ділення... Ні, спершу було просто художнє читання. Але згодом їхню кімнату довелося перегородити фанерною стінкою, і в другій половині тимчасово розмістилася бухгалтерія райвно. А через фанеру ж усе чути!..

У той кут не ходіть — там штукатурка обвалюється, прибити може. Тому, що стеля протікає... Ні, не завжди. Тільки коли дощ іде... Аякже, зверталися ми, скаржилися. Удвох із директором пороги оббивали: допоможіть, мовляв! Обидва поверхи вода заливає!.. Атож, допомогло! Підселили до нас Товариство рятування на водах. Звичайно, тимчасово!

Ремонт, кажете? А хто тут про нього подбає? Нам ніяк, а вони ж усі — тимчасово...

ПІСЛЯМОВА

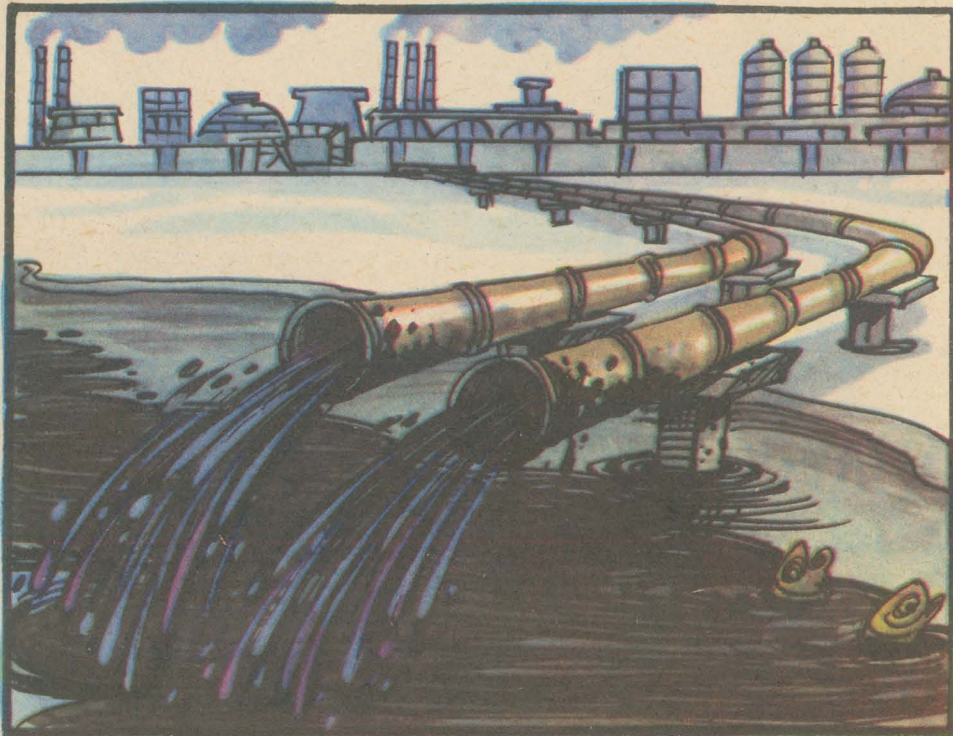
Є ще такі дивні читачі — у кожній гуморесці шукають натяків, доскіпуються: «А про кого це! А де це!» Таким читачам ми відповімо: в усякому разі, не про село Кривче Борщівського району Тернопільської області. Адже в тамтешньому Будинку культури розміщені виконком сільради, ощадна каса, частково — класи середньої школи. А про ці установи в гуморесці ж не згадується. І не про село Пищатинці того ж району, де в Будинку культури міститься магазин. І в селі Любоіванівці Арбузиського району, що на Миколаївщині, теж можуть бути спокійні, бо в їхньому Будинку культури не квартирує ніяке Товариство рятування на водах, а тільки контора колгоспу «Червона Україна» і штаб ДНД. А от щодо решти населених пунктів республіки — тут ми нічого не гарантуємо. Бо, наприклад, лише у сільських клубних закладах Полтавської області сторонні організації займають 440 кімнат.

Звичайно, тимчасово!

Г. ЛІТНЕВСЬКИЙ.

Сплатили штраф...

І кінці у воду...

Вибрики Пегаса

«Баба зранку затіває тему свою любові — Давай підемо дідусю сьогодні до шлюбу. А дід бабі: «Відчепися бодай тобі трастя, Ти ж не будеш працювати, як покійна Настя. Коли прийшла для наживи, то засватай Гната В нього ощадна повніша і цінніша хата».

О. Ш-а з Кривого Рога.

— Тема, порушена бабою, актуальна: це — створення ще одної міцної сім'ї. А от позитивний образ діда Вам явно не вдався: він явно ухиляється від трудового виховання баби і штовхає її в обійми скупого зажерливого Гната. Яке майбутнє її чекає?! Ні-ні, не можна так безвідповідально ставитися до долі своїх героїв!

«СПАНТЕЛИЧИЛА

За хвилину свій експромт

Виклала Сорока.

Ну, а критики над ним

Думали півроку».

М. Р-ко із Закарпаття.

— Своїм експромтом Ви нас, знаєте, теж спантеличили. Думали ми над ним довгенько і вирішили: хай іще подумають читачі.

«Добрий день, Перче.

Написав я був тобі гумореску (якщо можна так назвати) «Запхали в ВУЗ». І поки відповідь на неї ще не прийшла, я написав ще одну гумореску (якщо можна її так назвати) «Куряче м'ясо»: «Прийшов Микола за зятя, До тітки Горпини. Взяв її дочку молоденьку Гарну. Як в лузі калина. З тесцем зразу спільну мову, Знайшов наш Микола А от теці чогось він Не міг догодити ніколи...»

М. Д-ка з Львівщини.

— Досить, досить! Якщо Микола мовва така ж багата, як і Ваша, то ми розуміємо тещу.

«Воно, як глянуть наперед,

Бувають різні липи:

Одні — дарують людям мед,

Другі — приносять схлипи».

Ю. Т-ов з Дніпропетровської області.

— Прочитавши і глянувши наперед, голосно розридалися...

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Давайте зробимо перелом недолікам в усій роботі».
(З протоколу).

«Серед спеціалістів низька трудова дисципліна, а серед скотарів вона і не може бути іншою. Як не являються на роботу спеціалісти, так і не являються скотарі на роботу в тверезому стані».

(З доповіді).

Надіслав Л. ДОМНИЦЬКИЙ.

«Кравчук В. І. зарекомендував себе з позитивного боку негативно...»

(З характеристики).

Надіслав М. ШЕВЧИК.

«А що я сама можу зробити? На моїх руках город, праця в полі, діти. Він же тільки літає на тому мотоциклі. У нього совісті навіть хватало на батькову шию два бички налігати, а табун гусей — на тещину...»

(З пояснення дільничному міліціонеру).

Надіслав Н. НАКОНЕЧНЮК.

«Прошу правління колгоспу зняти з мене 1 (одне) теля і шкіру, так як я зустрічалася з керуючим, просила його, щоб він зняв з мене теля і шкіру, але він цього зробити не захотів».

А з головою я не могла зустрічатися, то завжди від керуючого йшла додому без голови».

(Із заяви).

Надіслав М. ТРИГУБ'ЯК.

«Якщо в господаря двору акуратна хвірточка, не перекобочені двері дому, то він — культурна людина. Про колгоспників і спеціалістів колгоспу теж можна судити, підходячи з такою міркою».

(З обухівської райгазети «Будівник комунізму» на Київщині).

Надіслав І. ПІДГАЄЦЬКИЙ.

«Товариші! Треба огородити кладовище, привести його в порядок, щоб чоловік ішов туди з радістю».

(З протоколу сільського сходу).

«Коли ми прийшли в контору, то там людей ще не було, були одні тільки шофери й рахівники».

(З пояснювальної записки).

Надіслала І. СТАНКЕВИЧ.

ПРИЧИНА СТАРАННОСТІ

— Хвала Редькам!
Всі вимели куточки,
В шкільнім дворі
Прибрали кожну стежку...

— А це тому,
Що загубила донька,
Йдучи до школи,
Золоту сережку...

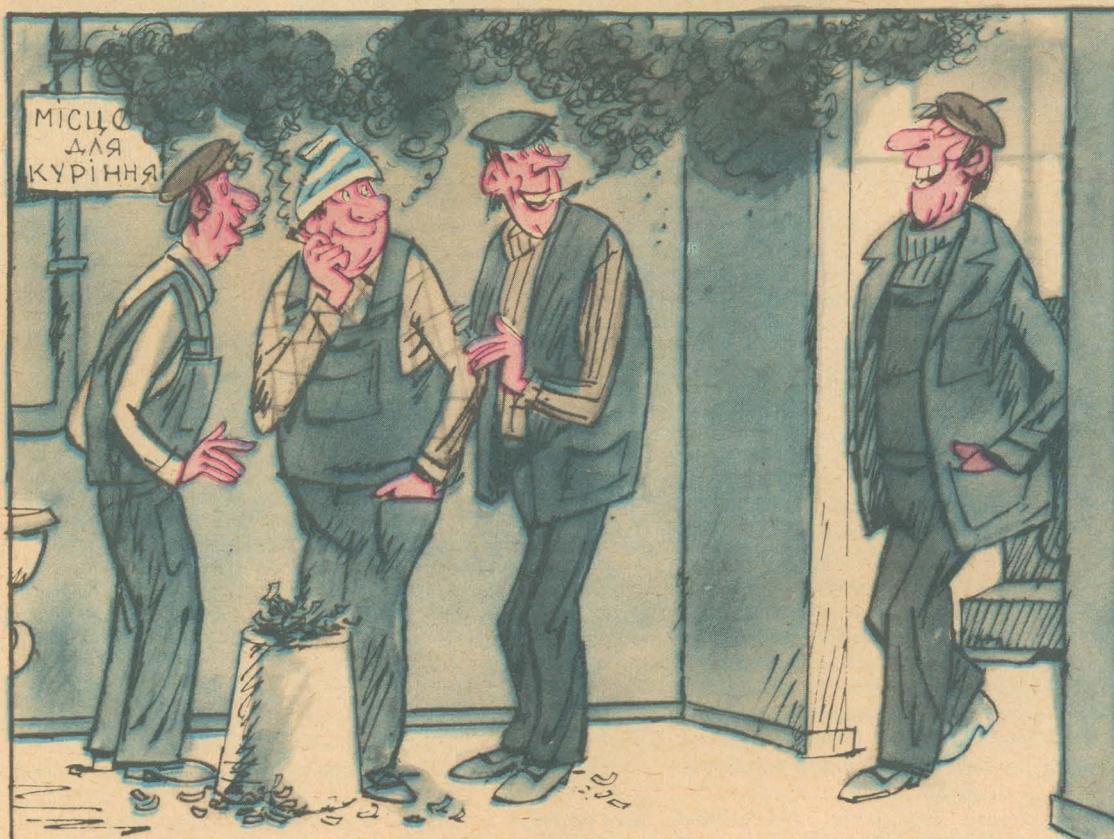
Олексій ГАЦА.

Мал. В. ЖЕЛОБИНЬСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Палити він кинув, а на перекури все одно бігає.

ТЕЛЕГРАФНЕ
ТАД
АГЕНСТВО
ПЕРЦЯ

МАШИНА... В НАВАНТАЖЕННЯ

Оригінальної форми набув торговельний сервіс у деяких магазинах м. Харкова. Якщо вам, скажімо, знадобиться купити набір голок до швейної машини «Подільська», вам їх продадуть лише в наборі з самою машиною. Уявляєте, які перспективи відкриває такий метод комплектації товарів?

ТАНЦІ ЗА ПРИЛАВКОМ

Як передає наш кіровоградський кореспондент з села Дмитрівки Знаменського району, тут у місцевому універмазі проведено цікавий експеримент. На зиму відключено опалення. Деякі парфюмерні та косметичні вироби не витримали низької температури — замерзли. А от працівники універмагу витримали зиму. Рятуючись від холоду, вони весь час танцювали за прилавком.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Б зрушення!» — замітку під такою назвою було надруковано у № 18 журналу за минулий рік. А повідомлялося в ній про те, що у селі Тростянка (Івано-Франківська обл.) кілька років тому заходилися будувати новий клуб. Звели стіни і з того часу досі ніяких зрушень.

Після виступу Перця секретар Коломийського міськкому Компартії України В. Корчинський повідомив, що замітку обговорено у первинній парторганізації та правлінні колгоспу «Здобуток Жовтня» і критику визнано справедливою. Було розроблено і вжито заходів щодо прискорення будівництва клубу. Нині клуб на 150 місць уже здано в експлуатацію і він працює.

◆ У тому ж номері журналу у замітці «Спростування ТАП» йшлося про те, як у місті Дніпропетровську по проспекту газети «Правда» біля будинку № 8 влаштовано звалище сміття. Кожного дня сміття палять і ядучий дим обкурює цей багатоповерховий будинок.

Як повідомив редакції заступник начальника Дніпропетровського міськжитлоуправління Ю. А. Фотинов, смітник ліквідовано, а майданчик приведено в належний санітарний стан.

◆ У селі Добропілля (Херсонщина) ще взимку минулого року прорвало водопровід, і чиста питна вода безперервно тече, заливаючи подвір'я мешканців цієї вулиці, а ремонтувати водопровід ніхто не збирається. Про це писалося у замітці «Безводдя — не загрозусь», опублікованій у «Перці» № 19 за 1985 рік.

Голова Голопристанського райвиконкому А. П. Юрченко повідомив редакції, що при перевірці на місці факти, вказані у замітці, підтвердились. Нині водопровід відремонтовано і водопостачання налагоджено.

◆ До Перця надійшов лист про те, що у Дарницькому (м. Київ) молочному магазині продають сметану, розфасовану у коробочках, низької якості.

Директор Київського міського молочного заводу № 2 В. П. Рогач повідомив редакції, що листа було обговорено в колективі сметанного цеху. За випуск неякісної продукції старшому майстру Яценко Н. Г. та робітницю по розфасовці сметани Ігнатович І. Г. оголошено догани, їх позбавлено місячної премії на 100%. Наладчику Шаливському П. Н. оголошено догану і позбавлено половини місячної премії. Начальнику сметанного цеху Степновій Л. А. оголошено догану.

◆ У листі, що надійшов до редакції, повідомлялося про те, що на цегельному заводі (село Гостинне на Кіровоградщині) порушується фінансова дисципліна.

Як повідомив секретар Знаменського міськкому Компартії України Б. Переверзєв, факти, викладені у листі, при перевірці підтвердились. Постановою міського комітету народного контролю за безконтрольність у витратах державних коштів, через що виписувались фіктивні наряди і незаконно виплачувалась зарплата деяким особам, директору цегельного заводу Гаврилюку В. С. та начальнику виробництва Бондаренку В. П. оголошено суворі догани. Їх також попереджено, що в разі повторення подібних порушень буде вирішуватися питання про можливість перебування їх на цих посадах.

На часткове покриття матеріального збитку, завданого державі незаконною виплатою заробітної плати за невиконану роботу, на Бондаренка В. П. зроблено грошове нарахування в сумі 175 крб.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Бувають яблуні, від яких яблуку необхідно відкотитись якнайдалі.

● Диагноз: кишка тонка.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

● Спочатку брав хабарі букетами. Але це були лише квіточки.

● Левову частку відповідальності часто вимушені брати на себе зайці.

● У молодості про свій вік забувають, у старості — не можуть пригадати.

Володимир ВЕДЕНКОВ.
м. Северодонецьк.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 4 (1214)
(на українському мові)
Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.01.86. Підписано до друку 04.02.86. БФ 11371. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. арк. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2304200 прим. Зам. 0253.

© Журнал «Перець» 1986 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировано reduktorem
для rutracker.org

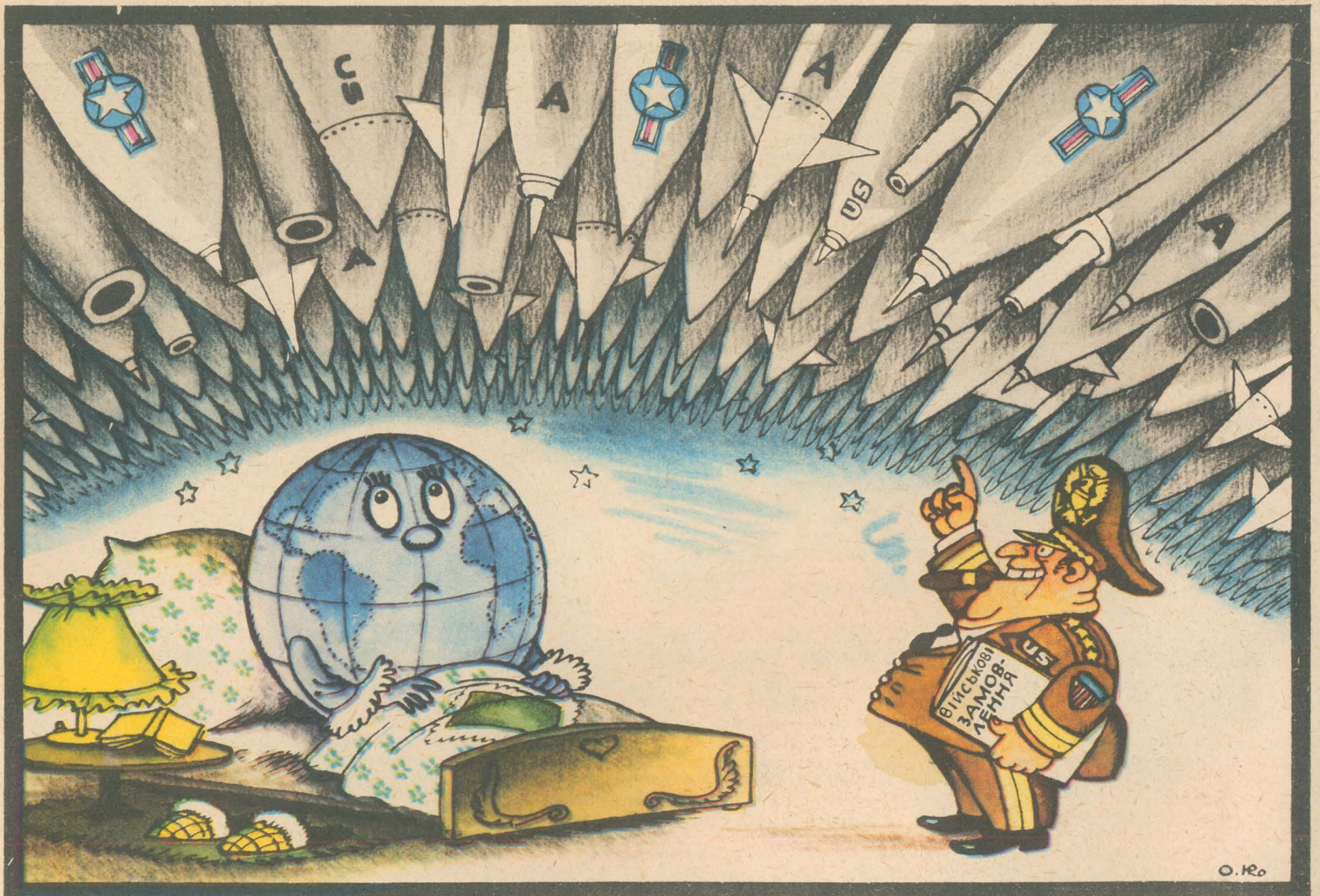
Тим, кому, як в носі шпичка,—
наші плани осяйні,
скажем: — Киньте хижі звички,
нам погрози не страшні!

Мал. Є. РАБИНОВИЧА

Мал. О. КОХАНА

— Спи спокійно. Наша «стратегічна оборонна ініціатива» тебе захистить!